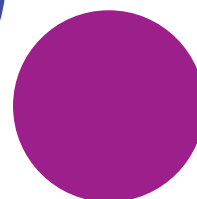
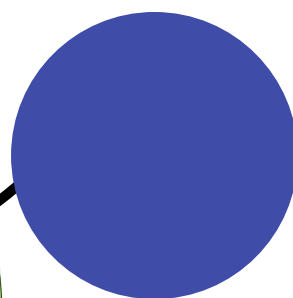

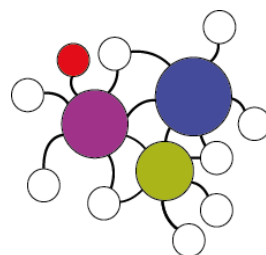
Korte Verhalen Club

Respect, normen en waarden

December 2025

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Met de feestdagen voor de deur een uitgave waarin respect, normen en waarden worden beschreven.

Van het belang dat ervoor geldt in de opvoeding, het zelf daar ook alert op blijven (al dan niet met behulp van een spiegel...), tot de manier waarop er 'maatschappij breed' mee om wordt gegaan in de zin van veranderende ideeën over bebouwing, gebruik of functie van openbare ruimte.

Het nieuws volgend is een inschatting van de staat van die drie termen twijfelachtig te noemen. Als we de verschillende situaties in de wereld dagelijks geserveerd krijgen met allerlei elementen daarin, waaruit blijkt dat mensen géén respect voor elkaar hebben, en normen en waarden kennelijk kunnen variëren als waren het beurskoersen: een beroerde voorbeeldfunctie.

Nu denk ik dat de meeste mensen zich daar níet door laten leiden en zich houden aan die 'van oudsher' geldende normen en waarden. Maar een deel van de wereldbevolking zal het zien als een mogelijkheid om 'onze' normen en waarden met voeten te treden, want dat voorbeeld zien/lezen ze.

Wij mogen onszelf gelukkig prijzen dat we in Nederland wonen, waar ongetwijfeld dingen niet goed gaan, maar veruit het meeste wél. En dat is dan toch voor een niet onbelangrijk deel de 'beloning' voor het vasthouden aan 'onze' normen en waarden.

Zonder de beproevingen voor veel mensen in de wereld te vergeten: probeer er een mooie jaarafsluiting van te maken!

Ronald Jelsma

Inhoud

Sandra Schaaper	5
Fred Steinkühler	7
Anneke Kettenes	9
Ab Helsloot	16
Ellen Swanenburg de Veye	18
Walter van Gelderen	20
Rawan Ali	22

Respect, normen en waarden

Even de precieze verklaringen opgezocht:

Waarden zijn fundamentele idealen en principes die je belangrijk vindt.

De 10 meestvoorkomende waarden wereldwijd zijn: vrijheid, eerlijkheid, respect, verdraagzaamheid, rechtvaardigheid, gelijkheid, vrede, vriendelijkheid, liefde en veiligheid.

Normen zijn de concrete gedragsregels die uit deze waarden voortvloeien, zoals 'laat een ander uitpraten' of 'bedank iemand'.

Bij de opvoeding van mijn kinderen heb ik die 10 meestvoorkomende waarden altijd hoog in het vaandel gehad. Ze hebben ze gelukkig ook meegenomen, daar ben ik trots op. Ook bij de opvoeding van hún kinderen (onze kleinkinderen) worden de bijbehorende normen nageleefd.

Leuk om te zien hoe kleine kinderen sommige dingen heel vanzelfsprekend vinden. Volwassenen hebben vaak meer moeite normen na te leven dan kinderen.

Neem als voorbeeld die hele Zwarte Pieten discussie... kinderen hebben er geen enkele moeite mee of Piet nu zwart is of wit of met roetvegen.

Volwassenen 'strijden' erover; de ene groep ziet de zwarte Pieten als schandvlek vanwege de slavernij; de andere groep ziet zwarte Piet als Nederlandse traditie die niet afgenomen mag worden... En kinderen.... zolang volwassenen het feest niet verpesten met hun 'strijd' (door demonstraties en zelfs agressie) maken zij zich er niet druk om.

Mensen met andere culturele achtergronden... er zijn volwassenen die zeggen dat die mensen toch ook ergens terecht moeten. Er zijn mensen die alle buitenlanders over één kam scheren en zeggen dat ze hier niet horen en dat ze "onze luxe levens, waar wij voor gewerkt hebben, overnemen".

Kinderen kijken naar die 'anderen', leren van 'anderen' en leren hun 'andere' leeftijdgenoten ook weer dingen. Kinderen nemen ze gewoon op in hun leven. Kinderen leven vaak uit zichzelf de waarden na die de volwassenen weleens lijken te vergeten in hun 'volwassen' dwang naar hun 'rechten' en in hun materialistische kijk op de wereld.

Ik heb in de kinderopvang gewerkt. Als leidster deed ik ook daar mijn uiterste best om de kinderen beleefd te laten zijn naar iedereen (ook naar elkaar) als leidster moet je daar uiteraard ook het goede voorbeeld in geven. Als ik iets niet fijn vond legde ik uit waarom dat niet fijn was en hoe het anders kon. Als kinderen ruzie maakten liet ik ze elkaar duidelijk maken waaróm ze boos waren (ze mochten beiden hun eigen belevingen vertellen en dan bemiddelde ik, zodat ze elkaar begrepen en een hand gaven om het goed te maken). Hoe makkelijk dat kan gaan bij kinderen, en wat jammer dat volwassenen zo dóór blijven strijden om hun gelijk te halen en daardoor de beleving van een ander niet eens willen meekrijgen.

Wij zeggen weleens: “Doe niet zo kinderachtig”, maar in veel gevallen zou het fijn zijn wanneer volwassenen elkaar meer respect zouden tonen en meer als kinderen zouden handelen, dát zou de waarden en normen echt ten goede komen.

Sandra Schaaper

Respect, normen en waarden

Bijna dagelijks komen deze drie woorden in het leven langs.
In onze waarnemingen, zowel positief als negatief.
Tenminste, als we het op dat moment aanraken...
Hebben we dan zin om het te verwerken, respectievelijk aan te pakken?
Diverse meningen gaan er door ons heen en welke kunnen/willen we echt uitten.
Tel ze maar op, tienduizenden, honderdduizenden in ons mensenleven.
Voel daar nu zeer sterk ook de gedachte: wat heb ik daarmee kunnen verwezenlijken... in de praktijk?
Het verwerken, soms doorgronden van één van de drie...
Heb ik daarvoor die ander én mijzelf wel voldoende aandacht en tijd gegeven c.q. genomen?
Ben nu eerlijk: nee!!!
Waarom niet?
Goeie vraag!
Geen zin. Lekker makkelijk!
Had zovoeeeeel ditjes en datjes die 'voor' moesten gaan.
Maar het gaat toch om die mens...
Heb er niet die voldoende energie en tijd aan besteed.
Weet het wel!
Waarom Fred, gingen die andere zaken dan voor!
Was makkelijker en overzichtelijker.
Geen moeilijk gedoe!
En sneller resultaat...
Moest zó goed nadenken en voelen, goh wat een werk zeg...
Precies gaan worden, om de 'grote drie' te onthullen!
Natuurlijk luisteren, stil van binnen worden, om je in de drie te verdiepen.
Ook niet moeilijker maken....
Maar toch, je wilt het goed doen.
En niet oppervlakkig toch, zo van: 'klaar is Kees'.
Maar Fred was niet klaar.
Natuurlijk zijn je familie, je school(!), je vrienden, je kennissen belangrijke steunpunten, of kunnen dat zijn.

En jezelf niet te vergeten.

Hoe wens je te leven?

Wat wil je?

Wat kan je?

Dit staat, zoals alles, ook in verband met 'de drie'.

Kom weer terug op m'n bekende wensen om veel meer de scholen hierin te betrekken.

Belangrijk voor praktische dagelijkse handelingen in aandacht en gevoel.

Iedere dag of om de dag de scholen, bijv. 30 á 45 minuten hierin te betrekken.

Over onder andere deze 'grote drie'.

Maar ook: het lichaam uitvoerig te bespreken.

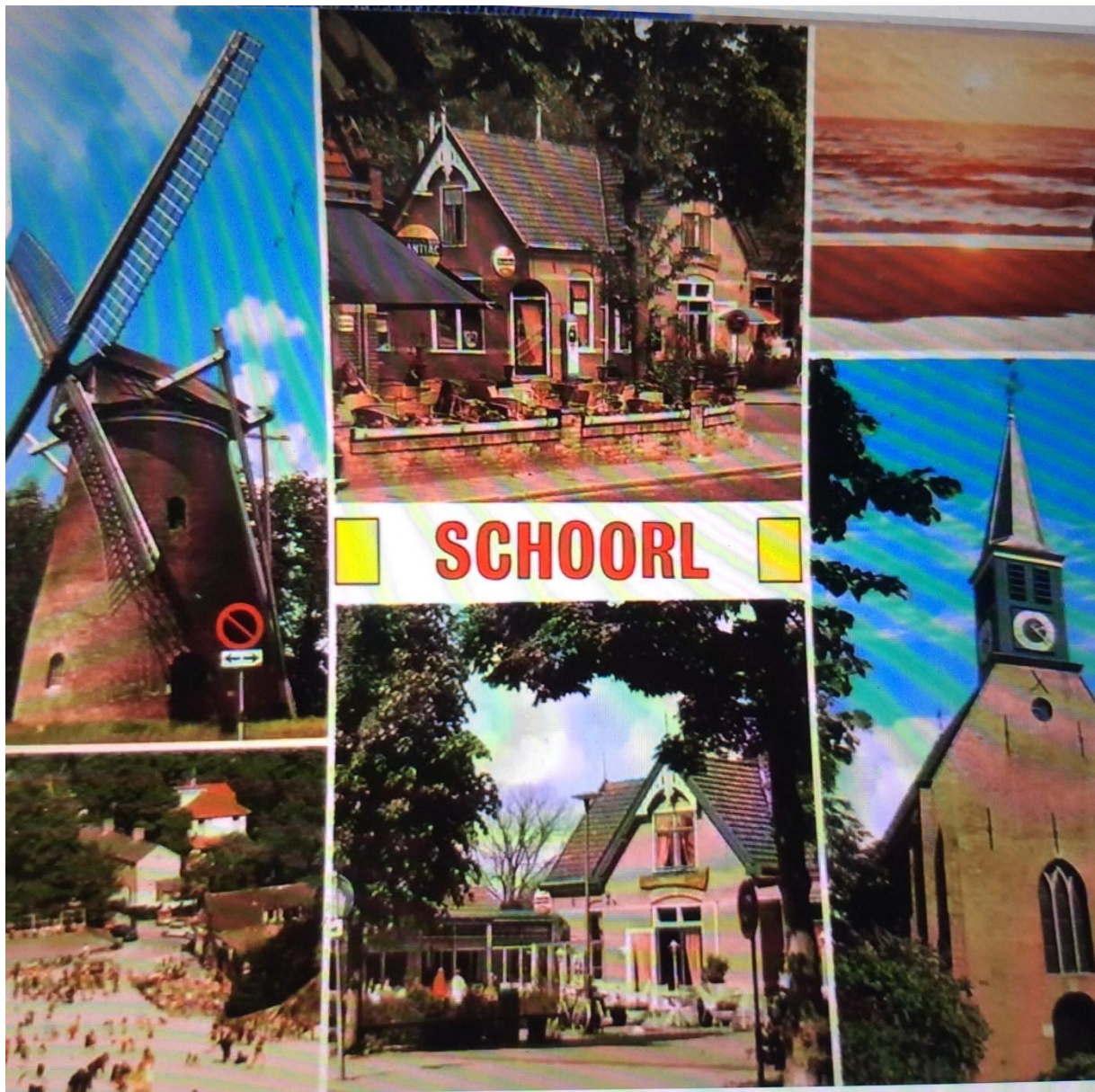
Het moeder- of vaderschap.

Had m'n andere korte verhaal al klaarliggen.

Maar voelde dat de hiervoor gedeelde uitingen mij meer aanspraken.

f r e d s t e i n k ü h l e r

Respect, normen en waarden

Ik woon al meer dan 40 jaar in dit dorp!

Toen we hier kwamen wonen, hebben we meteen alle burens uitgenodigd om met hen kennis te maken! We hadden een foto van ons gezin met uitnodiging, bij ieder op het Achterpad in de bus gedaan.

En iedereen kwam op de afgesproken dag.

Veel bewoners woonden hier vanaf het begin van generatie op generatie.

En dan komen er 'lui van buiten'.

Onze kinderen deden klusjes voor de oude buurvrouw, laptten er de ramen en deden boodschappen in het centrum van het dorp

Er was een groenteboer, twee bakkers, een slager en een visboer!

Bakkertje Goedhart kwam nog aan de deur in die tijd!

Er was een Marskramer en een schoenenwinkel , Koorn: de modewinkel voor heren en dames, een kapper!

IJzerhandel Breen, een kantoorboekhandel/speelgoedwinkel.

Een postkantoor en een bank en (gelukkig nog steeds) een bloemenwinkel!

Kortom: je kon voor voor alles terecht in ons dorp.

Nu zijn de meeste panden ingericht voor de horeca, patat- en ijsboeren, of verhuurbedrijven van fietsen, mountain bikes, fatbikes en elektrische bakfietsen.

Scholen en verenigingen verdwenen.

Nu wij de op een na oudste bewoners zijn op ons stukje Achterpad, worden wij weer geholpen door de buurman, die voor ons de containers buiten zet en 's morgens trouw de krant voor ons uit de brievenbus haalt en 'm vervolgens tussen de knop van de voordeur klemmt.

Als fervent tuinder, bezorgt hij in de zomer ook een krop mooie sla, heerlijke zon doorstoomde aardbeien, courgettes en heerlijke tomaten, waar ik dan weer soep van maak en waar hij dan weer, na een praatje tijdens de krantenruil, ook een kommetje van meeneemt. Zo zien we elkaar even elke dag en weten we van elkaar hoe het gaat!

Respect leeft in kleine daden: een luisterend oor, de vraag hoe het ECHT gaat....

Het is een manier van zeggen: "Je doet ertoe!"

Ouderwets 'Noaberschap'.

Ons dorp was ook een dorp, waar kleine campings zich 'verstoppen' tussen het groen en de dennenbomen. Er stonden simpele houten huisjes en tenten. Het dorp leefde nog op het ritme van oude waarden. Maar de jaren gingen voorbij en de campings verdwenen een voor een, De kleine huisjes werden platgewalst. Een troosteloos hoopje planken, afgedekt met een stuk van het resterende dak of tentzeil, markeerde de plek nog, waar veel families generaties lang zo gelukkig waren.

Waar eerst kleine lichtjes van gaslampjes fonkelden, staan nu achter een slagboom en een parkeerplaats, grote vakantievilla's waar het licht aanfloept met bewegingsmelders, met opritten van strak grind, een hot tub en aangeplante heggen, in verband met de privacy!

Waar de dorpsjeugd geen woning meer kan vinden en vaak naar elders moet uitwijken, staan die grote huizen er, buiten het seizoen, vaak een beetje donker en verlaten bij!

Het dorp, staat nu nr. 1 op de ranglijst van meest 'vergrijsde' dorpen, waar geen mogelijkheid is om bijvoorbeeld kleiner te gaan wonen, met wat meer zorg!

Er worden zelfs huizen gekocht voor vakantieverhuur, dus niet voor permanente bewoning!

Voor het grootste gedeelte ingericht op toerisme!

De dagelijkse behoeften zijn er bijna niet meer te krijgen.

Meer mensen, maar minder gezichten die je nog herkent.

Respect en normen en waarden zijn vaak 'onuitgesproken' regels!

Die onuitgesproken regels maken het wonen in een dorp vaak zo waardevol.

Elkaar weer eens groeten op straat!

Geen afval dumpen in het bos of daar (illegaal) vuurwerk aansteken!

Stilte respecteren...

Saamhorigheid, dat is er op ons Achterpad. Een extra achterpad App, een buurtbankje, een buurtdag, een soepuurtje midden in de winter (eigen soepkom meenemen), hulpvaardigheid, respect voor privacy, het delen van wel en wee...

De contouren van het dorp zijn verschoven, alsof de tijd hier heeft meegeschreven... door de vakantieparken en, in de toekomst, een asielzoekerscentrum.

Nieuwe bewoners brengen andere gewoonten, talen en manieren van leven mee. Dat kan verrijkend zijn, maar zal ook weer wennen zijn.

Minder persoonlijke verbondenheid en met een stroom van tijdelijke bewoners wordt dat overzicht steeds kleiner.

Het dorp was een klein, rustig schilderij.

De vroegere bewoners waren zachte penseelstreken door het leven.

Dan verschijnen er nieuwe kleuren: nieuwe vakantiegangers, nieuwe bewoners! Andere tonen en tinten...

Zorg voor het landschap, zodat het niet verder opgeslokt wordt door bungalowparken, tegels en stenen, parkeergarages... Een dorp leeft niet van gebouwen of aanpassingen van straten en stoepen, maar door de manier waarop mensen met elkaar omgaan. Respect, normen en waarden vormen de kern en blijven de ondergrond van het schilderij. Maar het oppervlak verandert.

Anneke Kettenes

Respect voor het leven

Rond 1927 schreef de Amerikaanse schrijver, dichter en advocaat, Max Ehrmann [1872-1945] een tekst met als titel: 'Desiderata' [Latijn voor: gewenste dingen]. Ehrmann is in zijn werkzame leven nooit echt bekend geworden. De tekst kreeg pas bekendheid na zijn dood. De tekst is een inspirerende instructie om goed en zinvol te leven. Het gaat over zelfvertrouwen, acceptatie en het omgaan met tegenslagen.

Desiderata

Wees kalm te midden van het lawaai en de haast, en bedenk welke vrede er in stilte kan heersen. Sta op goede voet met alle mensen, zonder jezelf geweld aan te doen. Zeg je waarheid rustig en duidelijk en luister naar anderen: ook zij vertellen hun verhaal. Mijd luidruchtige en agressieve mensen, zij belasten de geest.

Wanneer je jezelf met anderen vergelijkt, zou je ijdel en verbitterd kunnen worden, want er zullen altijd kleinere en grotere mensen zijn dan je zelf bent. Geniet zowel van wat je hebt bereikt als van je plannen. Blijf belangstelling hebben voor je eigen werk, hoe nederig dat ook moge zijn; het is een werkelijk bezit in het veranderlijke fortuin van de tijd. Betrach voorzichtigheid bij het zakendoen, want de wereld is vol bedrog. Maar laat dit je niet verblinden voor de bestaande deugd: veel mensen streven hoge idealen na, en overal is het leven vol heldendom.

Wees jezelf. Veins vooral geen genegenheid. Maar wees evenmin cynisch over de liefde, want bij alle dorheid en ontevredenheid is zij eeuwig als het gras. Volg de loop der jaren met gratie, verlang niet naar een tijd die achter je ligt. Kweek geestkracht aan, om bij onverwachte tegenslag beschermd te zijn. Maar verdriet jezelf niet met spookbeelden. Vele angsten worden uit vermoeidheid of eenzaamheid geboren.

Leg jezelf een gezonde discipline op, maar wees daarbij lief voor jezelf. Je bent een kind van het heelal, niet minder dan de bomen en de sterren. Je hebt het recht hier te zijn, en ook al is het je al dan niet duidelijk, toch ontvouwt het heelal zich zoals het zich ontvouwt, en zo is het goed. Heb daarom ook vrede met God, hoe je ook denkt dat Hij moge zijn en wat je werk en aspiraties ook mogen zijn: houd vrede met je ziel in de lawaaijige verwarring van het leven. Met al zijn klatergoud, somberheid en vervlogen dromen is dit toch nog steeds een prachtige wereld. Streef naar geluk.

Max Ehrmann, 1927.

De tekst is dus bijna honderd jaar oud, maar is nog steeds toepasbaar op ons dagelijks leven. Ik wens alle lezers fijne feestdagen, een mooie veilige jaarwisseling en een liefdevol en gezond 2026.

Ab Helsloot

Respect, normen en waarden

In januari van dit jaar had ik al een verhaal geschreven over het verschil tussen Nederlandse en Noorse normen en waarden (heb je dat gemist? Op de website van Welzijn Bergen, kun je alle verhalen teruglezen).

Sindsdien is er nog een begrip bij gekomen: **mijn** normen en waarden zijn niet hetzelfde als die van een ander. Kijk, dat wist ik natuurlijk wel, maar het besef dat dat zo is, dat het kwartje is gevallen zullen we maar zeggen. Zeker weet ik dat normen en waarden ook gaan over hoe je opgevoed bent, maar ook over je algemene kennis van bijvoorbeeld het verkeer.

Als voorbeeld: ik rij in een Canta, zo'n leuk klein autootje dat 45km kan. Harder ga ik zeker niet en ik heb een oud model en ga vaak niet eens harder dan 40km per uur. Misschien helpt dit wat bij het vertellen van mijn verhaal: ik ga zó langzaam, dat ik vaak word ingehaald door jongeren op een fat bike.

Ik mag bijna overal rijden, want ik val onder de regels voor scootmobielen. Maar veel mensen weten dat niet en waarom zouden ze ook. Maar om je middelvinger naar mij op te steken als ik op het fietspad van de sluispolder rijd, of mij manen met handgebaren dat ik zachter moet gaan, is misschien wat overdreven? Ik mag daar rijden, ook al ben ik geen fiets, ik mag ook rijden in voetgangersgebieden, mits ik mijn snelheid aanpas. Ik mag zelfs op de 80km weg tussen Bergen en Alkmaar rijden, alhoewel ik dat zelf niet wenselijk vind, maar daarvoor toeteren en met lichten seinen is bizar. Prima als je mij erop wijst dat ik misschien iets fout doe, maar zou je je eerst kunnen inlezen voordat je over gaat naar verbaal (of non-verbaal) geweld? En omdat ik mij graag aan de wed houd en de lezer wil informeren heb ik even voor jullie gegoogled, dan hoef je dat zelf niet te doen 😊.

Wie/wat mag er wel op een fietspad:

(Elektrische) fietsen

Dit zijn de meest voorkomende gebruikers van het fietspad.

Snorfietsen

Bromfietsen met een blauw kenteken (snorfietsen) mogen ook op het fietspad.

Gehandicaptenvoertuigen met motor

Deze mogen op het fietspad rijden.

Voetgangers

Als er geen voetpad is, mogen voetgangers op het fietspad, maar dan moeten ze wel rekening houden met fietsers en andere weggebruikers.

Bakfietsen en driewielers/vierwielers

Deze mogen op het fietspad als ze niet breder zijn dan 1 meter en gelijkgesteld worden met fietsen.

Elektrische scooters

Elektrische scooters mogen ook op het fietspad rijden.

Ook ik leer weer wat, ik ergerde me namelijk aan de voetgangers op het fietspad, maar dat mag dus gewoon! Maar goed, mijn Canta valt onder de gehandicaptenvoertuigen met motor of liever gezegd, de regels voor scootmobielen en of mijn Canta nu op benzine of elektriciteit gaat maakt niet uit. Zo'n verzekeringsplaatje heb ik ook achterop.

Maar je hebt toch een rijbewijs? Waarom rij je geen auto?

Ja, dat had ik kunnen doen, maar er zijn een paar redenen waarom ik dat niet doe. Door mijn handicap kom ik uit een gewone auto bijna niet meer uit. Een Canta zit hoog, het is makkelijk in- en uitstappen, bovendien mag ik overal op de stoep parkeren, dat is handig voor mijn werk waar we geen 'gratis' parkeerplaatsen hebben en ik de Canta nu op de stoep bij de fietsen kan parkeren. Ik kom overal, al is het niet snel. Over de Voert, waar je normaal alleen met de fiets mag, mag ik dus ook rijden en het is er prachtig. Ik betaal geen wegenbelasting, verzekering is relatief goedkoop en ik rijd zuinig.

Zijn er nadelen? Ja natuurlijk! Een Canta is duur om aan te schaffen (nieuw ongeveer €20.000), reparaties en onderhoud kosten ook geld, maar vaak minder dan voor een auto. Je hebt van Chinese makelij ook elektrische auto's voor mindervaliden. Ze lijken op een Canta en kosten ongeveer €10.000.

Koopje toch? 😊😊

Fijne dagen in december en wees een beetje aardig voor elkaar!

Liefs,

Ellen Swanenburg de Veye

Respect

The Barkley Marathons In de staat Tennessee (VS) is een van de meest bizarre hardloopevenementen op aarde. Het is een trail. Het is ultra, het is een oriënteringsloop, het is geschiedenis, het is nutteloze zelfkastijding, want: wie haalt überhaupt de finish?

Op YouTube is informatie te vinden, onder andere een documentaire die het verhaal vertelt over het ontstaan van de Barkley Marathons.

In het kort wat informatie. Deelnemers moeten binnen 60 uur 100 mijl in vijf rondes van 20 mijl lopen. Wie het haalt heeft er zo'n 18.000 hoogtemeters op zitten. Ruim twee keer zoveel als de hoogte van de Mount Everest.

Eind jaren tachtig was de start. Per editie worden, na een strenge selectie, 40 deelnemers toegelaten. Sindsdien hebben slechts vier deelnemers de finish gehaald, allen mannen.

Tot 2024.

Jasmin Paris, 40 jaar, dierenarts in Engeland, had al een keer meegedaan, maar haalde finish niet. Dat een vrouw in staat zou zijn alle vijf rondes binnen de 60 uur te lopen werd niet voor mogelijk gehouden. De marathon was bijna afgelopen. Vier mannen waren al gefinisht. Nog 99 seconden stonden op de klok. Jasmin Paris strompelde naar de finish. Net voorbij de klok viel zij, zoals op de foto te zien is. De foto ging de wereld over.

De titel van dit stukje luidt: **Respect.**

Voor heel veel mensen heb ik respect. Centrale begrippen voor mij daarin: waardering, achting, erkenning van waarden, kwaliteiten, gevoelens, keuzes. Voor Jasmin Paris heb ik heel veel respect. Met haar doorzettingsvermogen, wilskracht en geloof in eigen kunnen heeft zij een voorbeeld gegeven dat andere vrouwen kan inspireren en motiveren om haar voorbeeld te volgen. Regelmatig koop ik het hardloopblad 'Mystical Miles'.

Hele mooie poëtische verhalen staan daarin, ook over de Barkely Marathons. Ik geniet daarvan, loop als het ware met de lopers mee, leef mee met hun euforie of verdriet. En herken iets van hun ervaringen in mijn loopgeschiedenis al zijn die van mij 'peanuts' vergeleken bij die immens zware lopen.

Een voorbeeld: In 2007 (ik was 67) liep ik mijn 2e marathon in Utrecht. Een groot gedeelte liep ik samen op met een leeftijdsgenoot die bijna 100 marathons achter de benen had. Een afspraak die wij hadden was: tot 21 km met elkaar lopen, elkaar uit de wind houden, kop over kop lopen, etc.

Na 21 km versnelde hij en viel ik terug in tempo, kennelijk tevreden met een 2e plek. Andere M-65 lopers lagen ver achter ons. De tijd verstreek. Mijn ex-maat

bleef in vizier tot en met km 40, nog iets meer dan 2 te gaan. Ik was moe en zag uit naar de finish. Maar ik zag ook een kans om deze marathon in mijn categorie te winnen. Een uitdaging die ik niet eerder zo intens tijdens wedstrijden ben aangegaan. Kiezen voor risico of kiezen voor safe. Ik heb voor het eerste gekozen en... gewonnen.

Walter van Gelderen

*Respect is verdwenen
Vraag dat maar aan diegenen*

*Zij, die het zo verlangen
bij hen is het weggevangen*

*Omdat het nooit is gegeven
is het niet meer hier gebleven*

*Want respect moet je verdienen
maar het moet bij jou beginnen*

Rawan Ali

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

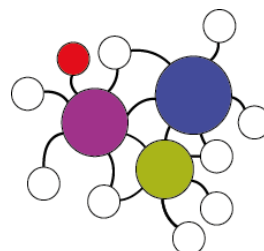
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**